

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobkyně: **T. T. V.**, zastoupené Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Brno, Příkop 8, proti žalovanému: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie**, se sídlem Praha 3, Olšanská 2, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 11. 3. 2009, č. j. 5 Ca 377/2006 - 33,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 26. 10. 2006, č. j. SCPP-3256/C-214-2006, změnil rozhodnutí Policie ČR, Oblastního ředitelství služby cizinecké a pohraniční Policie Brno, Oddělení cizinecké Policie Brno – město, ze dne 11. 8. 2006, č.j. SCPP-005983/BR-I-CI-8-2006, a zamítl žádost stěžovatelky o vydání povolení k trvalému pobytu s odkazem na ustanovení § 87k odst. 1 písm. b) a c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť měl za to, že stěžovatelka uzavřela manželství s cílem získat povolení k trvalému pobytu a že je dáno důvodné nebezpečí, že by mohla závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Stěžovatelka napadla toto rozhodnutí žalobou, kterou shora uvedeným rozsudkem Městský soud v Praze zamítl.

II. Obsah kasační stížnosti

[2] V kasační stížnosti, kterou je napadán shora uvedený rozsudek městského soudu, stěžovatelka uplatňuje důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., správní řád soudní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), tzn. považuje napadený rozsudek za nepřezkoumatelný s ohledem na nedostatek důvodů v něm uvedených a vytyká mu nesprávné posouzení právní otázky.

[3] Stěžovatelka nesouhlasí se způsobem, jakým městský soud vyložil a aplikoval neurčitý právní pojem „závažné narušení veřejného pořádku“. Neztotožňuje se s názorem soudu, podle kterého nelze použít definici „veřejného pořádku“ obsaženou v § 36 zákona č. 97/1963 Sb., o mezinárodním právu soukromém a procesním, ve znění pozdějších předpisů, pro jeho ideologickou zabarvenost. Podle tohoto ustanovení se za veřejný pořádek považují „*takové zásady společenského a státního zřízení Československé socialistické republiky a jejího právního řádu, na nichž je nutno bez výhrady trvat*“. Stěžovatelka má za to, že mimo názvu státu se jedná o zcela obvyklou a obecně platnou definici vycházející z předpisů mezinárodního práva.

[4] Dále poukazuje na to, že městský soud nevyhledal žádnou spojitost mezi konkrétním jednáním stěžovatelky a právně vymezeným rámcem předmětného neurčitého právního pojmu; soud dle jejího názoru jen vedle sebe postavil definici a jednotlivé právní úkony stěžovatelky, které však sledovaly legitimní cíl.

[5] Městský soud údajně nesprávně posoudil i právní otázku, zda v jejím případě bylo založeno důvodné nebezpečí, že závažným způsobem naruší veřejný pořádek. Podle stěžovatelky nelze k takovému závěru dojít pouze na základě toho, že v minulosti pobývala na území ČR bez potřebných dokladů, že jí bylo uloženo správní vyhoštění, že byla zamítnuta její žádost o azyl a že opakovaně požádala o povolení k trvalému pobytu. Jediným smyslem jejích aktivit bylo získat povolení k trvalému pobytu za účelem společného života s manželem, takže nelze hovořit o jednání in fraudem legis.

[6] K zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu dle § 87k odst. 1 písm. c) zákona pak stěžovatelka namítá, že závěr soudu o fiktivnosti jejího manželství nemá oporu v provedeném dokazování. Rozsudek proto v této části považuje za nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Skutkově nebylo v řízení prokázáno nic jiného, než že si stěžovatelka pro řízení před správním úřadem z opatrnosti nechala ustanovit tlumočníka, což je s ohledem na náročnost daného řízení dle jejího názoru zcela pochopitelné. S manželem běžně komunikuje a žijí spolu ve společné domácnosti. Navrhuje proto kasační stížnosti vyhovět a napadený rozsudek městského soudu zrušit.

III. Absence vyjádření žalovaného

[7] Žalovaný se ke kasační stížnosti k výzvě soudu nevyjádřil.

IV. Shrnutí podstatných skutečností obsažených ve spisovém materiálu

[8] Nejvyšší správní soud především konstatuje, že případ stěžovatelky (byť se jednalo o formálně jiná správní rozhodnutí) již řešil a není proto nezbytné obsírně popisovat všechny skutkové okolnosti věci. V tomto směru lze odkázat na rozsudek ze dne 30. 10. 2009, č. j. 2 As 40/2009 – 63 (dostupné na www.nssoud.cz). Pro potřeby posouzení této kasační stížnosti proto opakuje jen nejpodstatnější skutečnosti a v podrobnostech na citovaný rozsudek odkazuje.

[9] Stěžovatelka na území České republiky pobývala od roku 1995 a do roku 2002 zde měla vízum za účelem podnikání. Při pobytové kontrole provedené v říjnu 2002 v Brně neprokázala hodnověrně svou totožnost a nepředložila platné vízum, neboť dle svého tvrzení ztratila cestovní doklad i s vyznačeným vízem s platností do 24. 9. 2002. Při kontrole stěžovatelka navíc policii uvedla smyšlenou totožnost, když sdělila, že se jmenuje D. T. N. H. Tyto údaje uváděla až do 9. 8. 2004, kdy policii předložila cestovní doklad na pravé jméno T. T. N. Následně bylo se stěžovatelkou zahájeno správní řízení, které skončilo uložením správního vyhoštění na tři roky dle ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 a 2 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném ke dni rozhodování správního orgánu. V zařízení pro zajištění cizinců v Poštorné, kam byla následně umístěna, požádala stěžovatelka o azyl. Azylové řízení skončilo vydáním rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2005, sp. zn. 4 Azs 551/2004 (dostupné na www.nssoud.cz). Stěžovatelce byl následně vystaven výjezdní příkaz, na základě kterého měla území České republiky opustit do 14. 9. 2005. Dva dny před vypršením lhůty, tj. 12. 9. 2005, požádala o vydání povolení k trvalému pobytu za účelem sloučení rodiny s manželem – občanem ČR (dále také „*první žádost*“). K žádosti doložila mimo jiné i oddací list vydaný Městským úřadem v Blansku, ze kterého vyplývá, že dne 29. 1. 2005 uzavřela manželství s panem Z. V. Tato žádost byla pravomocně zamítnuta rozhodnutím žalovaného ze dne 5. 5. 2006, č. j. SCPP-920/C-214-2006. Stěžovatelka napadla toto rozhodnutí soudně, Městský soud v Praze ani Nejvyšší správní soud však jejím námitkám za pravdu nedal.

[10] V den, kdy nabylo právní moci rozhodnutí o zamítnutí první žádosti o povolení k trvalému pobytu, podala stěžovatelka žádost druhou. Správní orgán I. stupně ji zamítl svým výše uvedeným rozhodnutím ze dne 11. 8. 2006 s odkazem na ustanovení § 87k odst. písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., neboť stěžovatelka měla uzavřít manželství s cílem získat povolení k trvalému pobytu. V rámci odůvodnění svého rozhodnutí správní orgán převzal podstatnou část textu rozhodnutí ve věci první žádosti stěžovatelky. Uvedl v něm, že „... *bezprostředně po skončení řízení o udělení azylu, ještě v době platnosti výjezdního příkazu a v době platnosti správního vyhoštění, podala paní V. žádost o povolení k trvalému pobytu na území České republiky. (...) V dané věci nelze přehlédnout, že manželství paní V. s panem V. bylo uzavíráno v době, kdy byl paní V. pobyt na území České republiky zakázán. Ona i její manžel, když zakládali rodinný život, si museli být při uzavírání sňatku vědomi toho, že jmenovaná na území české republiky nemůže pobývat, přesto s tímto vědomím rodinu založili. Z výše uvedeného se lze důvodně domnívat, že veškeré úsilí paní V. T. T. směřuje k získání pevného bytového statutu na území České republiky, bez jakéhokoli zájmu na udržení rodiny.*“ Závěr o fiktivnosti uzavřeného manželství dále správní orgán I. stupně argumentačně podpořil tím, že při jednání o sepsání protokolu paní V. prohlásila, že nerozumí česky a přivedla s sebou tlumočnicka.

[11] K odvolání stěžovatelky, které mimo jiné obsahovalo i kopie čtyř ručně psaných dopisů pana V. stěžovatelce, přezkoumal toto rozhodnutí žalovaný. Svým výše citovaným rozhodnutím ze dne 26. 10. 2006 změnil původní výrok takto: „*Žádost o povolení*

k trvalému pobytu na území České republiky paní V. T. T., na území České republiky bytem: B., M. 5c, podaná dne 15. 5. 2006 ve smyslu ustanovení § 87b odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. se zamítá dle ustanovení § 87k odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., neboť jmenovaná uzavřela manželství s cílem získat povolení k trvalému pobytu, a dle ustanovení § 87k odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., neboť je důvodné nebezpečí, že by žadatelka mohla závažným způsobem narušit veřejný pořádek.“ Správní orgán II. stupně dospěl k názoru, že z provedeného dokazování a uvedené argumentace lze dovodit, že žádost měla být zamítnuta z obou uvedených důvodů; skutečnost, že tak orgán I. stupně neučinil, označil odvolací orgán za zřejmou chybu, kterou však změnou výroku napravil (blíže viz bod 1).

[12] Tento postup správního orgánu II. stupně stěžovatelka napadla podnětem k provedení přezkumného řízení, ve kterém namítla, že odvolací orgán nemohl svým rozhodnutím opravit „zřejmou chybu“, neboť takto může dle ustanovení § 70 správního řádu postupovat toliko orgán, který rozhodnutí stížené vadou vydal. Pokud tak správní orgán postupoval, jednal nezákonně. Dále stěžovatelka odvolacímu orgánu vytkla, že se nevypořádal s předloženým důkazním materiálem, tj. s dopisy pana V. Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky, přezkoumal napadené rozhodnutí a dospěl k názoru, že správní orgán II. stupně nepostupoval v rozporu se zákonem a že vydané rozhodnutí je v souladu s právními předpisy.

[13] Proti rozhodnutí správního orgánu II. stupně podala stěžovatelka žalobu k Městskému soudu v Praze, ve které namítá, že rozhodnutí je založeno na nesprávném zjištění skutkového stavu, neboť v řízení vůbec nebylo provedeno dokazování a správní orgány se opíraly toliko o skutkový stav vzešlý z řízení o první žádosti; v potaz nebyly vzaty ani nově předkládané důkazy (dopisy manžela stěžovatelky). Vytýkáno je také nesprávné právní posouzení věci s ohledem na výklad pojmu „závažné narušení veřejného pořádku“.

[14] Městský soud žalobu rozsudkem napadeným nyní projednávanou kasační stížností zamítl. Konstatoval, že správní orgány nepochybily, pokud nepřistoupily k dokazování a vycházely toliko ze skutkových zjištění vzešlých z předchozího řízení. Stěžovatelka totiž podala svou žádost opakovaně, aniž by došlo ke změně skutkových okolností. Dospěl k názoru, že jednání stěžovatelky zakládá důvodné nebezpečí, že naruší veřejný pořádek závažným způsobem. Obdobně soud aproboval rozhodnutí správních orgánů v tom smyslu, že bylo řádně prokázáno, že sňatek, který stěžovatelka uzavřela, je účelový.

V. Vlastní argumentace Nejvyššího správního soudu

[15] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil, zda kasační stížnost splňuje formální náležitosti podle soudního řádu správního. Konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, stěžovatelka byla účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí vzešlo, a jde o rozhodnutí, proti kterému je kasační stížnost přípustná. Stěžovatelka rovněž splňuje podmínku povinného zastoupení ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s.

[16] Stěžovatelka v kasační stížnosti namítá důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Při hodnocení důvodnosti kasační stížnosti vycházel zdejší soud ze skutečnosti, že stěžovatelce byla zamítnuta žádost o vydání povolení k trvalému pobytu dle ustanovení § 87k odst. 1 písm. b) a c) zákona o pobytu cizinců, který zní:

„§ 87k

Důvody pro zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu

(1) Policie nebo ministerstvo žádost o povolení k trvalému pobytu zamítne, jestliže

b) je důvodné nebezpečí, že by žadatel mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek,

c) žadatel uzavřel manželství s cílem získat povolení k trvalému pobytu; to neplatí, pokud se v manželství narodilo dítě nebo bylo v době trvání manželství manžely dítě nezrušitelně osvojeno“.

V. 1) K zamítnutí žádosti dle § 87k odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců

[17] Stěžovatelka předně nesouhlasí s výkladem a aplikací pojmu „závažné narušení veřejného pořádku“, provedeným městským soudem. Dle jejího názoru je třeba pojem „veřejný pořádek“ vykládat v souladu s ustanovením § 36 zákona č. 97/1963 Sb., o mezinárodním právu soukromém a procesním, ve znění pozdějších předpisů, tedy jako „*takové zásady společenského a státního zřízení Československé socialistické republiky a jejího právního řádu, na nichž je nutno bez výhrady trvat*“. Z toho pak dovozuje, že závažným porušením veřejného pořádku může být toliko jednání, které je svou intenzitou a nebezpečností srovnatelné s ohrožením bezpečnosti České republiky.

[18] Tento výklad uvedeného pojmu odmítl Nejvyšší správní soud již ve svém rozsudku ze dne 16. 5. 2007, č. j. 2 As 78/2006 - 64 (dostupné na www.nssoud.cz), ve kterém uvedl, že: „*veřejný pořádek je možno definovat jako normativní systém, na němž je založeno fungování společnosti v daném místě a čase a jenž v sobě zahrnuje ty normy právní, politické, mravní, morální a v některých společnostech i náboženské, které jsou pro fungování dané společnosti nezbytné. Nadto je možno pod pojmem veřejného pořádku rozumět také faktický stav společnosti, k němuž je dodržování tohoto heterogenního normativního systému zacíleno*.“ Ve stejném rozsudku se dále uvádí, že při posuzování otázky, zda došlo k (závažnému) narušení veřejného pořádku ve vztahu k danému právnímu předpisu, je třeba zohlednit jednak blízkost porušené normy k zájmům chráněným tímto předpisem a jednak intenzitu tohoto porušení. „*Jinak řečeno může být za porušení veřejného pořádku označeno jak pouhé nemorální jednání napadající ovšem sám účel zákona, při jehož aplikaci je tato otázka kladena, tak například spáchání závažného trestného činu, který je tomuto účelu vzdálen*.“

[19] Pokud z provedeného dokazování vyplynulo, že stěžovatelka v minulosti vědomě delší dobu pobývala na území České republiky bez cestovního dokladu a platného víza, že téměř dva roky používala falešnou identitu (což nezpochybnila ani sama stěžovatelka) a že byla uznána vinnou ze spáchání přestupku v souvislosti s uvedením nepravdivých údajů ohledně adresy, na které by pobývala v případě povolení trvalého pobytu (č.l. SCPP-005983-17/BR-I-CI/2006 správního spisu), nelze závěr městského soudu, že v tomto případě je dáno důvodné nebezpečí, že stěžovatelka naruší závažným způsobem veřejný pořádek, považovat za nesprávné hodnocení právní otázky. Svým jednáním totiž stěžovatelka dává najevo neúctu k veřejnému pořádku České republiky a neochotu respektovat pravidla, na kterých je vystaven. Zdejší soud ostatně ke stejnému závěru dospěl i v případě stěžovatelčiny „*první žádosti*“ (viz citovaný rozsudek ze dne 30. 10. 2009, č. j. 2 As 40/2009 - 63) a nevidí žádný racionální důvod, pro který by se nyní od tohoto již jednou vysloveného závěru měl odchýlit. Tato námitka je proto nedůvodná.

[20] Ohledně námitky, že městský soud nevyhledal žádnou spojitost mezi konkrétním jednáním stěžovatelky a právně vymezeným rámcem předmětného neurčitěho právního pojmu, je třeba konstatovat, že jistě mohla být argumentace soudu přesvědčivější. Stěžovatelka se však mylí, pokud se domnívá, že rozsudek městského soudu je v tomto směru nepřezkoumatelný: Z jeho odůvodnění jsou totiž dostatečně patrné jak úvahy soudu ohledně obecného výkladu pojmu veřejný pořádek (viz zejména odkaz na závěry Nejvyššího správního soudu v rozsudku sp. zn. 2 As 78/2006), tak je provedena i konkretizace jednání stěžovatelky (byť si zasloužila větší podrobnosti), jelikož soud opětovně (str. 5, 6) poukázal na neoprávněnost pobytu stěžovatelky na území ČR, na její správní vyhoštění, takže je nepochybné, že právě tyto skutkové okolnosti podřadil pod popsany neurčitý právní pojem „důvodné nebezpečí ze závažného narušení veřejného pořádku“.

V. 2) K zamítnutí žádosti dle § 87k odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců

[21] Stěžovatelka dále namítá, že závěr správních orgánů a městského soudu o účelovosti jejího manželství nemá oporu v provedeném dokazování. Rozsudek v této části proto považuje za nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů.

[22] Povinností správního orgánu je zjistit přesně a úplně skutečný stav věci a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí. Přitom není vázán jen návrhy účastníků řízení. Samo rozhodnutí pak musí vycházet ze spolehlivě zjištěného stavu věci (např. § 2, § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu). Podle ustanovení § 4 odst. 2 správního řádu umožní správní orgán dotčeným osobám uplatňovat jejich práva a oprávněné zájmy. V nyní rozhodovaném případě žalovaný citovaným zásadám plně nedostál, vzal-li za prokázaný skutkový stav ohledně údajné fiktivnosti manželství stěžovatelky zjištěný správním orgánem I. stupně, přičemž se ani nepokusil zjistit skutečný stav věci, například tím, že by se vypořádal s předloženými dopisy pana V. své manželce.

[23] Přitom rezoluce Rady ze dne 4. 12. 1997 o opatřeních, která je třeba přijmout pro potírání účelových manželství (97/C 382/01), která byla do zákona o pobytu cizinců implementována zákonem č. 161/2006 Sb., rámcově upravuje postup členského státu v případě podezření z uzavření účelového manželství. Z čl. 3 rezoluce vyplývá, že pokud existuje podezření, že jde o účelové manželství, členský stát vydá povolení k pobytu na základě tohoto manželství, teprve tehdy až vnitrostátní úřad přezkoumá, zda se nejedná o účelové manželství; tento přezkum může zahrnovat i oddělený rozhovor s manžely. Rezoluce tak předvídá, že členské státy jsou oprávněny při posuzování žádostí o povolení k pobytu na základě potencionálně fiktivního manželství provést kontrolu zaměřenou na otázku této účelovosti. Typickým prostředkem kontroly je zejména oddělený rozhovor s oběma manžely, který odhalí míru jejich vzájemného poznání se.

[24] Ze spisu však vyplývá, že žádný z orgánů, který ve věci rozhodoval, manžele ohledně okolností uzavření jejich sňatku nevyslechl. Stejně tak z žádné dokumentace nevyplývá, že by došlo k jakémukoli, byť minimálnímu, specifickému šetření údajné fiktivnosti manželství. Závěr o jeho účelovosti je proto postaven výhradně na skutečnosti, že stěžovatelka si k jednání o sepsání protokolu na brněnském oddělení cizinecké policie přizvala tlumočnicka, a ze sledu okolností, za kterých k sňatku došlo. Skutečnost, zda manželé mluví jazykem, který je pro oba srozumitelný, je samozřejmě podstatná pro posouzení případné účelovosti manželství. Pokud však správní orgán učiní závěr o tom, že

manželé nemluví jazykem pro oba srozumitelným, pouze na základě toho, že jeden z manželů nemluví česky, resp. že si k úřednímu jednání přizval tlumočníka, aniž by dále zjišťoval, zda například neexistuje jiný jazyk, kterým by se manželé domluvili, případně zda úroveň znalosti českého jazyka není pro běžnou komunikaci mezi manželi dostatečná, nelze tento závěr považovat za správný. Obdobně z toho, že manželství bylo uzavřeno v době, kdy stěžovatelka měla zakázáno pobývat v České republice, nelze bez dalšího usuzovat na účelovost uzavřeného sňatku. Pokud by totiž správní orgán prokázal, že k sňatku došlo po extrémně krátké době, mohlo by to indikovat případnou účelovost manželství. Bez bližších informací ohledně okolností seznámení manželů a délce trvání jejich vztahu nicméně nelze tuto informaci považovat za relevantní. Sňatek byl navíc uzavřen plných sedm měsíců před podáním první žádosti o povolení k trvalému pobytu. Tato poměrně velká časová prodleva taktéž nevypovídá o fiktivnosti manželství.

[25] Z výše uvedených důvodů zdejší soud dospěl k závěru, že ze zjištěného skutkového stavu nelze učinit jednoznačný názor ohledně tvrzené účelovosti uzavřeného manželství. Správní orgány obou stupňů ani městský soud neprovedly žádné relevantní šetření ohledně fiktivnosti manželství stěžovatelky, ačkoli to byl jeden ze dvou důvodů zamítnutí její žádosti o udělení trvalého pobytu. Skutkový stav, který byl vzat za základ napadeného rozhodnutí, tak nebyl v této dílčí záležitosti postaven najisto tak, aby z něj mohly být bez dalšího dovozovány závěry, které byly rozhodné pro zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu. V tomto smyslu proto zdejší soud musí přisvědčit námitce stěžovatelky, že v této části je rozsudek nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů.

IV. Shrnutí

[26] Na základě shora provedené argumentace dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že pokud Městský soud v Praze u stěžovatelky dovodil existenci důvodného nebezpečí ze závažného narušení veřejného pořádku a že zamítnutí žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu dle § 87k odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců bylo věcně správné, nešlo o nesprávné posouzení právní otázky.

[27] Námitce nepřezkoumatelnosti části rozsudku týkající se zamítnutí žádosti z důvodu uvedeného v ustanovení § 87k odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců zdejší soud argumentačně přisvědčil. Protože je však z pohledu stěžovatelky a situace, ve které se nachází, podstatné, že je zcela jednoznačně dán i jiný důvod pro zamítnutí její žádosti o udělení trvalého pobytu, který ob stojí i sám o sobě (což ostatně odpovídá i rozsudku sp. zn. 2 As 40/2009), kasační stížnost jako celek pro její nedůvodnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Jiné řešení, tj. vyhovění kasační stížnosti pro částečnou nepřezkoumatelnost napadeného městského soudu, by totiž zjevně odporovalo zásadě hospodárnosti řízení, jelikož zdejší soud má za postaveno najisto, že ani případné došetření otázky účelovosti uzavřeného manželství stěžovatelky nemůže v žádné myslitelné konstelaci ovlivnit výsledek správního a tedy i soudního řízení.

[28] Za této procesní situace se zdejší soud z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[29] Stěžovatelka, která neměla v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.) a Policii ČR, Ředitelství služby cizinecké a

pohraniční policie náklady nevznikly. Proto soud rozhodl, že se žalovanému nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. listopadu 2009

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu